

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/149/2017
Identifikačné číslo spisu:	3790896704
Dátum vydania rozhodnutia:	27.09.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Ladislav Górász
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:3790896704.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ F. G., bývajúceho v Q., 2/ P. Q., bývajúcej v Q., oboch zastúpených spoločnosťou Advokátska kancelária, JUDr. Ondrej Polák, s. r. o., so sídlom v Považskej Bystrici, Železničná 90/12, IČO: 47 248 432, v mene ktorej koná JUDr. Ondrej Polák, konateľ a advokát, proti žalovaným 1/ P. X., toho času na neznámom mieste, 2/ F. F., bývajúcej v Q., 3/ V. F., bývajúcemu v Q., 4/ F. V., bývajúcej v Q., 5/ T. V., bývajúcej v Q., 6/ F. A., bývajúcej v Q., žalované 4/, 5/, 6/ zastúpené spoločnosťou JUDr. Dušan Divko, advokát, spol. s r. o., so sídlom v Považskej Bystrici, Šoltésovej 346/1, IČO: 36 860 654, v mene ktorej koná JUDr. Dušan Divko, konateľ a advokát, 7/ P. A., bývajúcemu v Q., 8/ Q. A., bývajúcemu v Q., 9/ I. A., bývajúcej v Q., 10/ O. P., bývajúcej v B., 11/ V. V., bývajúcej v X., 12/ L. V., bývajúcemu v B., 13/ D. V., bývajúcemu v G., R., 14/ O. V., bývajúcej v V., 15/ V. V., bývajúcemu v X., B., G., 16/ F. V., bývajúcemu v V., 17/ P. V., bývajúcemu v V., 18/ T. V., bývajúcej v V., 19/ P. B., bývajúcemu v K., O., 20/ H. F., bývajúcej v X., I., 21/ L. E., bývajúcej v X., I., 22/ T. B., bývajúcej v X., A., 23/ I. Z., bývajúcej v X., J., 24/ K. B., bývajúcemu v X., 25/ E. B., bývajúcemu v X., 26/ Q. O., bývajúcej v Q., L., G., 27/ P. U., bývajúcej v X., 28/ F. F., bývajúcej v X., Q., 29/ F. B., bývajúcemu v X., X., 30/ F. B., bývajúcemu v X., X., 31/ D. B., bývajúcej v Q., 32/ M. Q., bývajúcej v Q., E., okres X., G., 33/ A. V., bývajúcemu v X., 34/ Q. V., bývajúcej v Q., 35/ X. V., bývajúcemu v Q., 36/ T. V., bývajúcemu v Q., 37/ P. A., bývajúcemu v Q., 38/ F. O., bývajúcej v X., Q., 39/ D. F., bývajúcej X., X., 40/ F. A., bývajúcej v K., X., 41/ A. V., bývajúcej v L., X., G., 42/ Q. E., bývajúcej v X., J., 43/ J. E., bývajúcemu v Q., X., 44/ T. U., bývajúcej v Q., 45/ X. F., bývajúcemu v Q., 46/ O. F., bývajúcej v Q., 47/ P. F., bývajúcej v Q., 48/ T. O., bývajúcej v X., J., 49/ T. X., bývajúcej v P. 50/ I. F., bývajúcej v Q., 51/ T. F., bývajúcemu v Q., 52/ Q. F., bývajúcemu v P., 53/ X. F., bývajúcemu v L., C., 54/ D. E., bývajúcej v X., L., o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, vedenom na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp. zn. 11 C 261/1990, o dovolaní žalovaných 4/, 5/, 6/ proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne zo 16. marca 2017 sp. zn. 4 Co 247/2016, takto

rozhodol:

Dovolenie o d m i e t a.

Žalobcom 1/ a 2/ priznáva náhradu trov dovolacieho konania voči žalovaným 4/, 5/, 6/ v celom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Považská Bystrica (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 11. januára 1991 č. k. 11 C 261/90-33 určil, že pôvodná žalobkyňa O. A., rod. F., narodená XX. L. XXXX (ďalej len „pôvodná žalobkyňa“) je výlučnou vlastníčkou parcely EN 35 „orná plocha“ o výmere 1490 m² a EN 797 „orná pôda“ o výmere 1218 m², ktoré vznikli z pozemkovoknižnej parcely 232 „roľa“ zapísanej vo vložke 349 k. ú. Q.. Náhradu trov konania pôvodnej žalobkyni nepriznal. V prejednávanej veci mal na základe vykonaného dokazovania preukázané, že pôvodná žalobkyňa okolo roku 1945 kúpnu zmluvou kúpila od F. F., rod. X. reálne vydelené parcely, ktoré zodpovedajú parcelám EN 35 a EN 797 v k. ú. Q.. Pôvodná žalobkyňa predmetné parcely užívala nerušene ako svoje vlastné minimálne od roku 1945. O tieto parcely nikdy nebol žiadny spor, a preto mal súd prvej inštancie za to, že pôvodná žalobkyňa k nim nadobudla vlastníctvo titulom vydržania za účinnosti stredného Občianskeho zákonníka z roku 1950, pretože ich užívala ako svoje vlastné minimálne 10 rokov. Výrok o trovách konania odôvodnil tým, že pôvodná žalobkyňa o náhradu trov konania nežiadala, a preto jej ju súd nepriznal.

2. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „odvolací súd“) uznesením zo 16. marca 2017 sp. zn. 4 Co 247/2016 vo výroku I. rozhodol, s ktorými dedičmi pokračuje v odvolacom konaní po pôvodnej žalobkyni a pôvodných žalovaných, vo výroku II. odvolanie odmietol a vo výroku III. rozhodol, že žalobcovia 1/ a 2/ majú nárok proti žalovaným 4/, 5/, 6/ na náhradu trov odvolacieho konania. Po ustálení okruhu procesných nástupcov strán v odvolacom konaní dospel k záveru, že odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie, ktoré podal pôvodný žalovaný G. V., narodený X. F. XXXX., naposledy bývajúcí v Q., zomrelý XX. P. XXXX, bolo podané oneskorene [§ 386 písm. a/ zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej ako „C.s.p.“)]. Podstatnou odvolacou námietkou pôvodného žalovaného G. V. bolo, že rozsudok súdu prvej inštancie mu nebol riadne doručený, pretože jeho podpis na doručení, ktorá preukazuje doručenie tohto rozsudku, mal byť sfaľovaný. Na preukázanie svojho tvrdenia predložil konajúcemu súdu znalecký posudok č. 15/2015 vypracovaný Mgr. Alenou Najšlovou, znalkyňou zapísanou v zozname znalcov, tlmočníkov a prekladateľov vedenom Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky pre odbor písmoznalectvo a odvetvie ručné písmo (identifikácia pisateľa), ev. číslo 912473. Znalkyňa v znaleckom posudku uviedla, že sporný podpis obsiahnutý na predloženej kópii poštovej doručenky z 23. januára 1991 nie je pravým podpisom pôvodného žalovaného G. V. a tento sporný podpis nevyhotovil on. Podľa názoru odvolacieho súdu však predložený znalecký posudok nepostačoval na prijatie záveru o pravdivosti tvrdenia pôvodného žalovaného G. V., že jeho podpis na poštovej doručení bol sfaľovaný. Dôvodil, že len na základe fotokópie poštovej doručenky nemohla znalkyňa písmoznaleckou expertízou určiť, že sporný podpis nie je pravým podpisom pôvodného žalovaného G. V.. Keďže pôvodný žalovaný G. V. neunesol dôkazné bremeno vo vzťahu k sfaľovaniu jeho podpisu na poštovej doručení, odvolací súd považoval 23. január 1991 za deň, kedy mu bol rozsudok súdu prvej inštancie doručený. Odvolanie bolo podané na súde prvej inštancie 15. júla 2015, teda zjavne po uplynutí 15-dňovej lehoty na podanie odvolania plynúcej odo dňa doručenia rozhodnutia (§ 204 ods. 1 O.s.p.). Výrok o trovách konania odôvodnil § 396 ods. 1 C.s.p. a § 255 ods. 1 C.s.p.

3. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podali dovolanie žalované 4/, 5/, 6/ - právne nástupkyne pôvodného žalovaného G. V. (ďalej aj ako „dovolatelky“). Navrhli, aby dovolací súd zrušil uznesenie odvolacieho súdu a vec vrátil odvolaciemu súdu na nové konanie a rozhodnutie. Dovolanie odôvodnili podľa § 420 písm. b/ C.s.p. tým, že ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu a podľa § 420 písm. f/ C.s.p. tým, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Uviedli, že ich otcovi nebol rozsudok súdu prvej inštancie doručený do vlastných rúk, čo preukazoval aj predložený znalecký posudok, podľa ktorého mal byť podpis ich otca na poštovej doručení sfaľovaný. V tejto súvislosti namietali, že „súd však tento znalecký posudok akoby zvrátil svojím rozhodnutím, že znalkyňa nemohla na základe fotokópie poštovej doručenky určiť, či pisateľom podpisu je G. V. pre údajnú možnosť technického falšovania podpisu. Súd tento znalecký posudok neprijal a nášmu otcovi vyčíta neunesenie dôkazného bremena.“ Uviedli, že ak odvolací súd nepovažoval znalecký posudok za vierohodný, mal nariadiť kontrolné znalecké dokazovanie alebo umožniť znalcovi, aby „vec vysvetlil v doplnku znaleckého posudku a to ústne alebo písomne“, resp. mal ustanoviť nového znalca. Navrhli, aby dovolací súd „preskúmal obsah spisu a preveril dodržanie procesného postupu odvolacím súdom najmä výklad okolností doručenia, ako verejnej listiny, kde podpis adresáta bol sfaľovaný, čo tvrdil samotný adresát G. V. a čo potvrdil znalecký dôkaz.“ Za nezákonný označili aj

postup súdu prvej inštancie, keďže „označený žalovaný 1. P. X., na neznámom mieste v R. mal byť podľa potvrdenia MNV v Stupnom nar. XX. XX. XXXX a v skutočnosti bol narodený XX. XX. XXXX od rodičov B. V. I. a Q. X., o čom svedčí rodný list vo zväzku Matričného úradu Bytča VA ročník XXXX, str. 217, por. č. 9 a rodný list jeho sestry F. X., nar. XX. XX. XXXX a sobášny list ich rodičov z XX. XX. XXXX.“ Namietali taktiež pasívnu legitimáciu žalovaných 10/ až 18/, s ktorými odvolací súd konal po smrti ich právnej predchodkyne G. V., narodenej X. Z. XXXX, naposledy bývajúcej v B., zomrelej XX. Q. XXXX. Uviedli, že G. V., bývajúca v B. nebola totožná s G. V., bývajúcou v Q., a preto žalovaní 10/ až 18/ nie sú dedičia po G. V., bývajúcej v Q..

4. Žalobcovia 1/ a 2/ vo vyjadrení k dovolaniu uviedli, že ho považujú v celom rozsahu za nedôvodné a navrhli ho zamietnuť. Zároveň poukázali na ich vyjadrenie zo 4. januára 2016, ktoré bolo doručené súdu prvej inštancie 5. januára 2016 a požiadali dovolací súd, aby obsah tohto podania považoval za vyjadrenie k dovolaniu.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá C.s.p.) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

6. Aj po zmene právnej úpravy dovolacieho konania, ktorú priniesol Civilný sporový poriadok treba dovolanie naďalej považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov osobitné postavenie. Dovolanie ani podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu [pozri napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012).

7. Mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 C.s.p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C.s.p.

8. Podľa § 420 C.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Podľa § 431 ods. 1, 2 C.s.p. dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

10. Podľa § 440 C.s.p. dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný.

11. Dovolateľky vyvodzovali prípustnosť svojho dovolania z § 420 písm. f/ C.s.p., teda z vady spočívajúcej v tom, že súd im nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ C.s.p., sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

13. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných

predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

14. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a máriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

15. Pojem „procesný postup“ súdu je potrebné vykladať takto aj za právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016.

16. Dovolateľky tvrdili, že k procesnej vade uvedenej v § 420 písm. f/ C.s.p. došlo tým, že odvolací súd v dôsledku nesprávneho procesného posúdenia veci nedostatočne zistil skutkový stav a nesprávne vyhodnotil predložený dôkaz - znalecký posudok.

17. V rozhodovacej praxi najvyššieho súdu do 30. júna 2016 sa vyskytovali námietky dovolateľov týkajúce sa nedostatkov v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie, prípadne nesprávnosti hodnotenia výsledkov dokazovania. Najvyšší súd vo vzťahu k takýmto námietkam dospel k záveru, že dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (a zakladajúcim prípustnosť dovolania) nie je nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (porovnaj judikáty R 37/1993, R 42/1993, R 125/1999 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani po novej právnej úprave civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu.

18. Dovolateľky vyvodzovali prípustnosť svojho dovolania aj z § 420 písm. b/ C.s.p., teda z vady spočívajúcej v tom že, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu.

19. K procesnej subjektivite (Občiansky súdny poriadok používal pojem „spôsobilosť byť účastníkom konania“) je potrebné predovšetkým uviesť, že podmienkou toho, aby niekto mohol byť stranou civilného sporu je, že musí byť na to spôsobilý. Podľa § 61 C.s.p. procesnú subjektivitu má ten, kto má spôsobilosť na práva a povinnosti; inak len ten, komu ju zákon priznáva (obdobne predtým § 19 O.s.p.). V civilnom sporovom konaní majú spôsobilosť byť stranami sporu tí, ktorí majú všeobecnú spôsobilosť na práva a povinnosti podľa hmotného práva, teda všeobecnú hmotnoprávnú subjektivitu. V zmysle § 7 Občianskeho zákonníka u fyzických osôb vzniká právna subjektivita, t. j. spôsobilosť na práva a povinnosti, narodením a zaniká smrťou, prípadne vyhlásením za mŕtveho. Túto spôsobilosť priznáva právny poriadok aj počatému dieťaťu v prípade, ak sa narodí živé. Neexistencia procesnej subjektivity strany sporu je neodstrániteľným nedostatkom podmienky konania, na ktorý musí súd prihliadať v každom štádiu konania a má za následok zastavenie konania (§ 62 C.s.p.). Z uvedeného vyplýva, že k vade konania podľa § 420 písm. b) C.s.p. by došlo v prípade, ak by príslušný súd viedol konanie s osobou, ktorá nemala právnu subjektivitu, t. j. spôsobilosť na práva a povinnosti (napr. so zomretou fyzickou osobou alebo neexistujúcou fyzickou osobou s výnimkou prípadu, že dieťa už bolo počaté a narodilo sa živé). Procesnú subjektivitu a prípadnú vadu konania v zmysle § 420 písm. b) C.s.p. je podľa ustálenej súdnej praxe potrebné odlišovať od tzv. vecnej legitimácie (aktívnej alebo pasívnej) predstavujúcej hmotnoprávny vzťah strany sporu k prejednávanej veci, ktorá je z hľadiska prípustnosti dovolania irelevantná (porovnaj napr. R 34/1993). Vecne legitimovaný je totiž len ten, kto je subjektom hmotnoprávneho vzťahu, o ktorom sa v konaní rozhoduje.

20. V preskúmvanej veci dovolateľky namietali pasívnu vecnú legitimáciu žalovaných 10/ až 18/, keď odvolací súd podľa nich „omylom“ pokračoval v konaní s právnymi nástupcami po žalovanej, ktorá nebola stranou sporu (namiesto s dedičmi po G. V., naposledy bývajúcej v Q. pokračoval v konaní s dedičmi po G. V., naposledy bývajúcej v B., pričom malo ísť o dve odlišné osoby). Dovolací súd s poukazom na argumentáciu v bode 19. tohto uznesenia konštatuje, že námietka dovolateľiek týkajúca sa

pasívnej vecnej legitímácie žalovaných 10/ až 18/ je pre prípustnosť dovolania právne bezvýznamná.

21. Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľky namietali nedostatok procesnej subjektivity žalovaného 1/, ktorý sa mal podľa priloženého rodného listu narodiť XX. G. XXXX v Q. a jeho narodenie bolo zapísané v knihe narodení matričného úradu Bytča, zväzok VA, ročník XXXX, strana 217, por. č. 9. Smrť fyzickej osoby sa spravidla preukazuje zákonným spôsobom, t. j. úradným zistením smrti, ktorú skonštatuje lekár vykonávajúci obhliadku zosnulého a vystavením úmrtného listu. Podľa § 7 ods. 2, veta druhá a tretia Občianskeho zákonníka, ak smrť nemožno preukázať predpísaným spôsobom, súd fyzickú osobu vyhlási za mŕtvu, ak zistí jej smrť inak. Za mŕtvu súd vyhlási aj nezvestnú fyzickú osobu, ak so zreteľom na všetky okolnosti možno usúdiť, že už nežije. Z obsahu spisu v danej veci dovolací súd nemal preukázané, že žalovaný 1/ zomrel alebo že by ho súd vyhlásil za mŕtveho postupom podľa § 195 a nasl. O.s.p., resp. podľa § 220 a nasl. Civilného mimosporového poriadku. Za tejto procesnej situácie dovolací súd nemôže vychádzať zo skutočnosti, že žalovaný 1/, ktorý pred súdom prvého stupňa a pred odvolacím súdom vystupoval ako strana sporu, nemal procesnú subjektivitu. Vzhľadom na uvedené dovolateľky uplatnili dovolací dôvod podľa § 420 písm. b) C.s.p. neopodstatnene.

22. Na podklade uvedeného najvyšší súd dospel k záveru, že dovolanie podané z dôvodu procesnej vady zmätočnosti podľa § 420 písm. b/ a f/ C.s.p. nie je procesne prípustné, a preto ho odmietol podľa § 447 písm. c/ C.s.p. bez skúmania, či v konaní došlo k žalovanými namietanej procesnej nesprávnosti.

23. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C.s.p.).

24. Toto uznesenie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.